

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1945 ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ 27^{ης} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1945

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ,

Ἡ Λογοδοσία τοῦ 1945 ἀναλαμβάνει νὰ συνδέσῃ τὸ νῆμα τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῆς Ἀκαδημίας, τὸ διακοπὲν ὑπὸ τῆς ἐπαχθοῦς, ἀλλ' ὑπερηφάνως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀντιμετωπισθείσης δουλείας. Ποίαν στάσιν ἐτήρησεν ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὴν σκοτεινὴν ταύτην περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἐξετέθη λεπτομερῶς κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, ὅτε ἐτονίσθησαν καὶ αἱ ὑπηρεσίαι καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἰδρύματος.

Τὸ ἔτος 1945 ὑπῆρξε καὶ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπως καὶ δι' ὅλοκληρον τὸ ἔθνος, ἐργῶδες. Ἀλλὰ παρὰ πάσας τὰς οἰκονομικὰς κυρίως δυσχερείας δὲν ἀπεκαρτερήσαμεν, ἀλλ' ἐξηκολουθήσαμεν μετὰ θάρρους τὸ ἔργον ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀπολογισμοῦ μετὰ συγκινήσεως ἀναμνησκόμεθα τῶν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐκλιπόντων ἡμετέρων καὶ ξένων ἀμέσων συνεργατῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ τῆς ἐπιστήμης, τοῦ Κωνσταντίνου Κουρουγιώτου, τοῦ Emile Picard, τοῦ Pierre Roussel καὶ τοῦ William Miller.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Κωνσταντῖνος Κουρουγιώτης ὑπῆρξε διαπρεπῆς ἀρχαιολόγος, ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ (23. 2. 1945) ἐστέρησε τὴν Ἀκαδημίαν ἀνδρὸς σπουδαίας παρασχόντος ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς τὴν διεθνῆ ἐπιστήμην.

Νεώτατος εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν ὁ Κουρουγιώτης ἠδυνήθη ἐπὶ μακρὰ ἔτη νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀνασκαφικῶς καὶ δημοσιευτικῶς καὶ διοικητικῶς ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν καὶ ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ὅλης ἀρχαιολογίας.

Ἐπῆρξαν δὲ πλεῖστοι οἱ τόποι τῆς προσωπικῆς ἐρεύνης τοῦ ἀει-

μνήστου συναδέλφου, καὶ ἐμελέτησεν οὗτος μετὰ προσοχῆς τὰ πορίσματα τῆς σκαπάνης του καὶ διεφώτισε πλεῖστα σημεῖα ἀσκῶν μετ' ἀσφαλείας καὶ νηφαλιότητος τὴν ἐδραίαν ἐπιστημονικὴν του κρίσιν μακρὰν πάσης ὑπερβολῆς καὶ ἐπικινδύνων θεωριῶν ὡς γνήσιος ἐκπρόσωπος τοῦ κατ' ἐξοχὴν θετικοῦ τούτου κλάδου τῆς φιλολογίας.

Ἄλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τοῦ Κωνσταντίνου Κουρουνιώτου τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σημαντικὸν ἐπιστημονικὸν ἔργον εἶναι ἡ νέα περίοδος τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἐλευσίνος, ἡ ὁποία ἀρρήκτως συνεδέθη μετὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ διὰ τὸν ὅλον ἐπιστημονικὸν βίον του ἀνεξίτηλον τίτλον.

Διὰ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Κουρουνιώτου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ὁ ἱερὸς χώρος τῆς Ἐλευσίνος ἀνέκτησε τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ σημασίαν, διὰ δὲ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς προϊστορικῆς περιόδου τοῦ τελεστηρίου ἐπεχύθη ἄπλετον φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μυστηρίων καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς ταῦτα κτισμάτων, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ θεωρούμενον πλήρες λαμπρὸν σύγγραμμα τοῦ Noack νὰ ἀποβῆ πεπαλαιωμένον καθ' ὠρισμένα σημεῖα ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν δημοσίευσίν του.

Τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα καθ' ὅλου ὀφείλονται βεβαίως εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν ἀγαθὴν Τύχην, ἀλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῶν ἐπεξεργασία εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἀπονέμει εἰς αὐτὰ τὴν προσήκουσαν ἐπιστημονικὴν θέσιν καὶ καθιστᾷ τὴν σημασίαν αὐτῶν αἰσθητὴν. Κατὰ τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ διεθνὴς ἐπιστήμη θὰ εἶναι πάντοτε εὐγνώμονες, διότι ὁ Κουρουνιώτης διὰ τῆς εὐστόχου αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς ἐρμηνείας κατέστησε τὰ εὐρήματά του κοινὸν κτῆμα τῆς ἐπιστήμης κατὰ τρόπον τιμῶντα καὶ αὐτὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Αἰμίλιος Picard, ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἄλλοτε δὲ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων καὶ ἀπὸ τοῦ 1933 ξένος ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὑπῆρξεν εἰς τῶν μεγίστων μαθηματικῶν οὐχὶ μόνον τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, μετ' ἄλλων δὲ ἰσαξίων ἀνδρῶν ἐγένετο συντελεστής τῆς μαθηματικῆς δόξης τῆς Γαλλίας.

Ἀσχολούμενος κυρίως εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀνάλυσιν καὶ τὴν θεωρητικὴν μηχανικὴν διετύπωσε πλεῖστα θεωρήματα, τὰ ὁποῖα φέρουν τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν περιωρίσθη εἰς μόνον τὸν κλάδον τῶν καθαρῶν μαθηματικῶν, ἀλλ' ἐπεξέτεινε τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς ποικίλας

έφαρμογὰς τῶν ἔν τε τῆ οὐρανίῳ μηχανικῇ καὶ τῆ μαθηματικῇ φυσικῇ καὶ καθόλου ἐν τῇ θετικῇ φιλοσοφίᾳ.

Παρά τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δεινότητα ὁ Αἰμίλιος Picard διεκρίνετο καὶ ὡς ἀριστοτέχνης χειριστῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, διότι ἡ χώρα ἐκείνη περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν θεραπείαν τῆς παραδεδομένης γλώσσης καὶ μετὰ ζηλοτύπου προσοχῆς παρακολουθεῖ καὶ τιμᾷ τοὺς γλωσσικούς καλλιτέχνους.

Ἰδιαιτέρως συγκινεῖ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἢ ἀνάμνησις ὅτι ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστῆμων μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐνδιεφέρετο πάντοτε διὰ τοὺς Ἕλληνας μαθητὰς του καὶ διὰ τὴν μετέπειτα σταδιοδρομίαν αὐτῶν.

Εὐχαριστῶν τὸν Ἕλληνα τότε ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴν Νικόλαον Πολίτην ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς ξένου ἐταίρου τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας τῷ 1933 ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἐπόθει νὰ ἐπισκεφθῆ ἐκ νέου τὴν προσφιλεῖ του Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ περιήγησις του αὕτη δὲν θὰ εἶχε πλέον τὴν γραφικότητα τῆς ἐπὶ ἡμίονου περιοδείας πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν!

Ἄς ἰκανοποιηθῆ ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου ἐπιστῆμονος καὶ φίλου, διότι ἡ γραφικότης αὕτη διατηρεῖται ἀκόμη εἰς πολλοὺς τόπους τῆς πατρίδος μας.

Ὁ Pierre Roussel, Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας, ὑπέκυψεν, ἐπιστημονικῶς ἀκμάζων, εἰς ἀπηνῆ νόσον τῆ 1^η Ὀκτωβρίου 1945, ἄγων τὸ 64^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του. (*23. II. 1881).

Ὁ Πέτρος Roussel ὑπῆρξε κυρίως ἐπιγραφικὸς καὶ ἱστορικός, ἀνεδείχθη δὲ διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Δήλου ἐν τῇ σειρᾷ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου καὶ ἐν τῇ νέᾳ σειρᾷ τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Δήλου, τὴν ὁποίαν ἐκδίδει ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ διεδέχθη τὸν Felix Durrbach. Ἐκ τῆς περὶ τὴν Δήλον ἀσχολίας τοῦ Roussel ἐξῆλθεν ἡ σημαντικὴ αὐτοῦ πραγματεία περὶ τῆς ἐν Δήλῳ λατρείας τῶν Αἰγυπτίων θεῶν ὡς καὶ ἄλλος ὀγκώδης τόμος περὶ τῆς Δήλου ὡς ἀποικίας τῶν Ἀθηνῶν (1916). Ἀξιολογώτατον ὡσαύτως εἶναι τὸ ἔργον περὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν πολέμων μέχρι τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτήσεως (1928). Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ συμβολὴ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς εἰς τὴν πολύτομον ἱστορίαν τῆς ἀρχαιότητος, τὴν ἰδρυθεῖσαν

ὑπὸ τοῦ Γουσταύου **Glutz**, διὰ τοῦ τόμου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν μετ' Ἀλέξανδρον ἱστορικὴν περίοδον (ἢ Ἀλεξάνδρεια καὶ ὁ ἐξελληνισμὸς τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ διαμελισμὸς τοῦ κράτους αὐτοῦ).

Τὸ περιοδικὸν τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς, ἡ **Revue de études grecques**, ἢ **Revue de philologie** κ. ἄ. περιέλαβον πλείονας πραγματείας τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνδρός, δι' ὧν ἐκφαίνεται ἡ φιλολογικὴ δεινότης καὶ ἑλληνομάθεια ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἐν τῇ ἐρεύνη ἱστορικῶν ζητημάτων. Ἐξαιρετος δὲ εἶναι ἡ πραγματεία αὐτοῦ ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1939 δημοσιευθὲν τελευταῖον αὐτοτελὲς ἔργον **Sparte** εἶναι ἐξαιρετον δεῖγμα ἐπιστημονικῆς νηφαλιότητος καὶ ἱστορικῆς εὐσυνειδησίας, καθορίζον μετ' ἀσφαλείας τὴν θέσιν τῆς Σπάρτης ἐν τῷ ἀρχαίῳ πολιτισμῷ καὶ συγκρατοῦν ἀπὸ πάσης ὑπερτιμήσεως αὐτῆς καὶ δὴ καὶ μιμήσεως ὑπερβολικῆς καὶ ἀκαίρου πρὸς συγκρότησιν νεωτέρων ἠθικῶν κατευθύνσεων, οἷαι εἰς τὰ ὀλοκληρωτικὰ κράτη ἐνεφανίσθησαν, προσλαβοῦσαι μάλιστα συμβολικὸν ἢ καὶ κομματικὸν ἐνίστε χαρακτηρισμῶν, ὑποτιμῶντα ἀσυγχωρήτως τὴν μεγάλην ἠθικὴν σημασίαν τοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀκτινοβολήσαντος φιλελευθέρου πολιτισμοῦ.

Ἐὰν εἰς πάντα ταῦτα προσθέσωμεν καὶ τὴν λαμπρὰν τοῦ ἀνδρός δρᾶσιν ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ὡς καὶ τὰ ἄκρατα αὐτοῦ φιλελληνικὰ αἰσθήματα, αἰσθανόμεθα βαθύτατα τὴν ἀπώλειαν οὐχὶ μόνον ἐπιφανοῦς ἐπιστήμονος, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετοῦ φίλου τῆς χώρας ἡμῶν.

Ὁ **William Miller** ἀπέθανε ὑπερογδοηκονταετῆς ἐν Νοτίῳ Ἀφρικῇ (23. 10. 45), ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὡς πρόσφυξ ἀφ' ὅτου ἐπικειμένης τῆς ξενικῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπη τὰς προσφιλεῖς εἰς αὐτὸν Ἀθήνας.

Σπουδάσας φιλολογίαν καὶ νομικὰ εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Λονδίνου ἐπέδωθε νέος εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ὡς ἀνταποκριτῆς δὲ τῆς μεγάλης Λονδινίας Ἐφημερίδος **Morning Post** ἐν Ἰώμῃ καὶ ἔπειτα ἐν Ἀθήναις εὔρε τὴν εὐκαιρίαν ὅπως παρὰ τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ δημοσιογραφικὰ καθήκοντα ἀσχοληθῇ ἐμβριθέστατα περὶ εὐρείας ἱστορικῆς μελέτας ἀναφερομένας εἰς τὸν μεσαιωνικὸν καὶ τὸν νεώτερον Ἑλληνισμὸν, εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς λαοὺς καὶ εἰς ἄλλα κεφάλαια τῆς μεσαιωνικῆς Ἀνατολῆς.

Τῷ 1900 ἐδημοσίευσεν τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν ἐν Εὐρώπῃ. Τῷ 1905 τὸν Ἑλληνικὸν βίον ἀνὰ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία. Τῷ 1908 τὴν Φραγκοκρατίαν ἐν Ἑλλάδι, τῆς ὁποίας μετάφρασιν εἰς δύο τόμους ἐξέδωκεν ὁ Σπυρίδων Λάμπρος. Τῷ 1921 ἐδημοσίευσεν ὁ Miller τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῆς, δοκίμια περὶ τῆς Φραγκικῆς Ἀνατολῆς, Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τὸ 1821 – 1921. Τὰ Βαλκάνια καὶ ἐν τέλει τῷ 1926 ἐκτενὲς ἔργον περὶ τῆς Τραπεζοῦντος, τῆς τελευταίας Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας. Παρὰ τὰ αὐτοτελῆ του ταῦτα ἔργα ὁ William Miller συνέγραψε πλείονα κεφάλαια τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας ἐν τῇ μνημειώδει Cambridge Medieval History καὶ ἄρθρα σχετικὰ ἐν τῇ Βρεττανικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ.

Αἱ ἱστορικαὶ μελέται τοῦ ἀνδρὸς κατέστησαν αὐτὸν βαθὺν γνώστην τῆς Φραγκοκρατίας καὶ τῆς Τουρκοκρατίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὡς καὶ τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας, ὥστε πᾶς ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰ ζητήματα ταῦτα νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μελετᾷ αὐτὸν καὶ νὰ διδάσκηται παρ' αὐτοῦ.

Εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ πολυσχιδοῦς αὐτοῦ ἔργου καὶ τῶν σοβαρῶν αὐτοῦ πολιτικῶν γνώμων, δι' ὧν διεφώτιζεν ἐκάστοτε τὴν Βρεττανικὴν κοινὴν γνώμην, ὁ William Miller ἐτιμήθη πολλαχῶς ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἰδρυμάτων τῆς πατρίδος του ὡς καὶ ξένων χωρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέραν θέσιν κατέχει ἡ Ἑλλάς διὰ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀκαδημίας.

Ἐξαιρέτως δὲ τὸν ἐτίμησεν ἡ Ἑλλάς οὐχὶ μόνον διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ ἱστορικὸν ἔργον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀκλόνητον καὶ ἐνσυνείδητον φιλελληνισμόν, μετὰ τοῦ ὁποίου κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἐκφράζων μετὰ θάρρους τὴν βαρύνουσαν αὐτοῦ γνώμην.

Τοιοῦτου ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς ἡ ἀπώλεια εἶναι μάλιστα σήμερον αἰσθητὴ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκ τῶν εὐεργετῶν αὐτῆς ἀπώλεσεν ἡ Ἀκαδημία τὴν Ἀνθὴν Αἰγινήτου, ἐρίτιμον χήραν τοῦ ἀειμνήστου ἰδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας. Ἄφου διήλθεν ἐν πικρίᾳ τὰ ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς δουλείας ὡς πρόσφυξ εἰς τὴν φιλόξενον καὶ φιλελληνικὴν χώραν τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνώσεως ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πατρίδα διὰ νὰ ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον καὶ ἀναπαυθῆ πλησίον τοῦ ἐπιφανοῦς τῆς συζύγου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν

έν ζωῆ καὶ διὰ τῆς μορφώσεώς της καὶ διὰ τοῦ ἡπίου αὐτῆς χαρακτη-
ρος ἀγαθῆ καὶ πιστῆ σύντροφος καὶ πολύτιμον στήριγμα τῶν εὐγενῶν
ἐκείνου ἐπιδιώξεων.

Ἡ Ἀκαδημία θὰ ἀναμιμνήσκηται πάντοτε εὐγνωμόνως τῆς στορ-
γῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀείμνηστος δέσποινα ἐπέδειξε πρὸς τὸ ἔργον τοῦ
ἐθνικοῦ ἰδρύματος τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου.

Εὐρυτέρας στοργῆς καὶ ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας
τεκμήρια εἶναι καὶ δύο διαθήκαι τῶν ἀειμνήστων Βασιλείου Κοντο-
δήμου καὶ Ἀλεξάνδρου Νικολοῦδη, ἀνακοινωθεῖσαι κατὰ τὸ ἔτος
1945, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ δικαστικὴν ἔρευναν διαθήκη τοῦ Γεωργίου Ἐμ-
πειρίκου.

Καὶ ὁ μὲν Βασίλειος Κοντοδήμος ὑποκαθιστᾷ κληρονόμον τὴν
Ἀκαδημίαν εἰς τὸ κληρονομικὸν μερίδιον τοῦ Παναγῆ Ἀντωνίου Γιαν-
νουλάτου, ἐὰν οὗτος δὲν ἤθελεν ἀποδεχθῆ τὴν κληρονομίαν, ὑπὸ τὸν
ὄρον ἰδρύσεως ἐνὸς ἢ πλειόνων ἐπάθλων διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ χωρίου
Πλαισίου τῆς ἐπαρχίας Θυάμιδος Φιλιατῶν Ἠπείρου, ἔπειτα διὰ τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς πόλεως Θεσπρωτίας (Φιλιατῶν) Ἠπείρου καὶ ἔπειτα διὰ τὴν
ἐν γένει ἱστορίαν τῆς Τσαμουργιάς. Τὰ ἔπαθλα θὰ φέρωσι τὴν ἐπωνυ-
μίαν τῆς Μαρίας Δημητρίου Χατζηβασιλείου Κοντοδήμου, τῆς μητρὸς
τοῦ διαθέτου, καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Δημητρίου Κοντοδήμου, τοῦ ἀδελ-
φοῦ αὐτοῦ. Τιμὴ εἰς τὴν μνήμην τοῦ γνησίου Ἑλληνοῦ τῆς Τσαμουργιάς.

Ὁ δὲ ἀείμνηστος Καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἀλέξανδρος Νι-
κολοῦδης καταλείπει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐτήσιον εἰσόδημα τριάκοντα
χιλιάδων δραχμῶν πρὸς ἴδρυσιν 3 φερωνύμων βραβείων, δι' ὧν θὰ
βραβεύωνται αἱ ἀρμονικώτεροι προσόψεις τῶν κατ' ἔτος ἀνεγειρομένων
οἰκοδομῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν νεωτέρας Ἑλληνικῆς τέχνης. Ἡ
σκέψις τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιτέκτονος εἶναι ἀνταξία τῆς καλλιτεχνικῆς
του ψυχῆς.

Ἡ Ἀκαδημία καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ξένης κατοχῆς ἀπέστη
πάσης ἐκλογῆς νέων μελῶν φρονούσα ὅτι καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς
τῆς ὤφειλε νὰ διαδηλώσῃ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τότε
κρατοῦσαν ἐθνικὴν κατάστασιν. Ἄλλ' ὅτε ἀπεμακρύνθη ὁ ζυγὸς καὶ ἡ
πατρις ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν της, καὶ ἡ Ἀκαδημία ἔκρινεν ἐπιβεβλη-
μένην τὴν κανονικὴν αὐτῆς λειτουργίαν, ἐκ τῶν πρώτων δὲ αὐτῆς με-

λημάτων ἦτο ἡ πύκνωσις τῶν τάξεων αὐτῆς διὰ νέων τακτικῶν μελῶν.

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ διαγραφομένην διαδικασίαν ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ἐξέλεξε κατὰ τὸ ἔτος 1945 τοὺς ἐξῆς κατὰ σειράν ἐκλογῆς νέους Ἀκαδημαϊκοὺς, ἄνδρας διαπρεπεῖς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ :

Τὸν κ. Γεώργιον Κοσμετᾶτον, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Διομήδη, τὸν κ. Γρηγόριον Παπαμιχαήλ, τὸν κ. Ἐπαμεινώνδαν Θωμόπουλον, τὸν κ. Σωτήριον Σκίπην, τὸν κ. Κωνσταντῖνον Ῥωμαῖον καὶ τὸν κ. Μανόλην Καλομοίρην.

Διὰ τοιούτων σημαντικῶν ἐπιστημονικῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ λογοτεχνικῶν δυνάμεων ἐνισχυομένη ἐκάστοτε ἡ Ἀκαδημία δύναται πάντοτε μετὰ πεποιθήσεως νὰ ἀποβλέπῃ εἰς εὐστοχωτέραν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς.

Εὐρύνουσα τὸ ἔργον αὐτῆς ἡ Ἀκαδημία πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς βιολογικῆς ἐρεῦνης τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν ὑδροβιολογικοῦ ἰνστιτούτου, εὐχαρίστως δὲ εἶδε τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κύρωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 469 τοῦ 1945 Νόμου «περὶ ἰδρύσεως Ἑλληνικοῦ Ὑδροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν».

Ἡ ἐθνικὴ σημασία τοῦ νέου τούτου παραρτήματος τῆς Ἀκαδημίας εἶναι μεγίστη, θὰ εἶναι δὲ εὐτυχῆς ἡ Ἀκαδημία, ἔάν, ὑπερνωσάσα τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, δυνηθῇ νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ νέου ἰδρύματος ἐν οὐχὶ πολὺ ἀπομεμακρυσμένῳ χρόνῳ.

Τὸ ὑδροβιολογικὸν ἰνστιτούτον προετάθη, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἀλλ' εὐλόγως ἀπεκρούσθη τότε ὑφ' ἡμῶν πᾶσα συνεργασία, μολονότι οἱ ὄροι τῆς ἰδρύσεως ἦσαν εὐνοϊκώτατοι καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Σήμερον ἀποτελεῖ καθήκον τιμῆς καὶ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν καὶ διὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὡς καὶ διὰ πάντα δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς, ὥστε τὸ νέον τοῦτο ἴδρυμα ἐρευνῶν καὶ ἐξαιρετικῆς πρακτικῆς ὠφελείας διὰ τὴν τροφήν τοῦ λαοῦ ἀποβῆ, ὅσον εἶναι δυνατὸν ταχύτερον, πραγματικότης. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν θὰ εἶναι μακρὸς πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου.

Ἄξιος ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι καὶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 350 τοῦ 1945 νόμος «περὶ παροχῆς ἐξόδων παραστάσεως εἰς τὰ τακτικὰ ἐν ἐνεργείᾳ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν», διότι δι' αὐτοῦ παρεσχέθησαν εἰς εὐάριθμα

μέλη αὐτῆς, μὴ ἔχοντα ἄλλοθεν ἰσόβαθμον μισθόν, τὰ μέσα ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀμέσων ἀναγκῶν στοιχειώδους ζωῆς, μάλιστα κατὰ τὰς σημερινὰς δυσχερεστάτας περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἤκιστα εὐμενεῖς οὐχὶ βεβαίως πρὸς ἄνετον ἐπιστημονικὸν βίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπλὴν διαβίωσιν τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων.

Ἐπισημασθέντα διὰ προκηρυχθησόμενα βραβεῖα εἶχεν ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὸ 1945 τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος Τήνου, τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς, τοῦ Δήμου Χίου καὶ τοῦ Μουσικοῦ Οἴκου Γαῖτάνου, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὰ χορηγηθέντα χρηματικὰ ποσὰ θὰ διατηρήσωσι τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ ἄλλο ἔργον τῆς Ἀκαδημίας διεξήχθη καὶ κατὰ τὸ 1945 διὰ τῶν ἐν αὐτῇ γενομένων ἐπιστημονικῶν καὶ ἄλλων ἀνακοινώσεων ὑπὸ μελῶν καὶ μὴ μελῶν, ὡς καὶ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν προσηρτημένων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀρχείων, ἐμμέσως δὲ διὰ τῆς ἀπονομῆς βραβείων εἰς ἰδρύματα καὶ πρόσωπα.

Ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις ἐγένοντο κατὰ τὸ 1945 ἐν συνόλῳ πενήκοντα δύο ἤτοι ὑπὸ μελῶν μὲν τῆς Ἀκαδημίας δέκα ἕξι, ὑπὸ μὴ μελῶν δὲ δι' ἀκαδημαϊκῶν ἢ αὐτῶν προσώπων τριάκοντα ἕξι.

Ὡσαύτως ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἐπαμ. Θωμόπουλος ἐπαρουσίασε τὸ πρόσφατον ζωγραφικὸν τοῦ ἔργον ἐκθέσας πλείονας πίνακας αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, οὗς καὶ ἡρμήνευσε,

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Μαν. Καλομοίρης ἀνέλυσε τὸ τελευταῖόν του μουσικὸν δρᾶμα «Ἀνατολή» καὶ ἀνέπτυξε τεχνικὰς τινὰς καινοτομίας αὐτοῦ.

Παρά ταῦτα ἡ Ἀκαδημία διωργάνωσεν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς αἰθούσῃ ὁμιλίαν τῶν μελῶν τῆς, καθ' ἃς ὠμίλησαν ὁ κ. Δ. Μπαλᾶνος περὶ τοῦ Δημητρίου Βικέλα, ὁ κ. Κ. Ζέγγελης περὶ τῶν Ἑλλήνων χημικῶν ὡς πρωτοπόρων τοῦ ἀγγλικοῦ μεγαλείου, ὁ κ. Ν. Ἐξαρχόπουλος περὶ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὁ κ. Γ. Μπαλῆς περὶ τοῦ Φραγκλίνου Δελᾶνο Ῥοῦζβελτ καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Βουρνᾶζος περὶ τῆς ἱστορίας τῆς συνθετικῆς βενζίνης.

Α. Τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἠσχολήθη εἰς τὴν σύνταξιν πλείονων σειρῶν τοῦ στοιχείου Γ, εἰς τὴν κατάταξιν ἐκτεταμένου ἀριθμοῦ δελτίων γλωσσικοῦ ὑλικοῦ καταγραφέντων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ σημαντικῶς πλουτισάντων τὸ ἀρχεῖον, καὶ τελευταῖον εἰς τὴν ἀποδελτίωσιν πέντε μὲν ἐντύπων τόμων περιοδικῶν, χειρογράφων δὲ σελίδων τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων ἑβδο-

μήκοντα τριῶν, προερχομένων ἐκ συλλογῶν τῶν τε συντακτῶν τοῦ Λεξικοῦ καὶ ἰδιωτῶν συλλογέων.

Ὡς γνωστὸν τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ ἔδωκε μέχρι τοῦδε τρεῖς ἐντύπους τόμους Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τῆς τε κοινῶς ὀμιλουμένης καὶ τῶν ἰδιωμάτων, εὐμενέστατα κριθέντας ἐν τῇ διεθνεί βιβλιοκρισίᾳ, παρασχόντας δὲ ἐδραϊὰν βάσιν πρὸς ἐπιστημονικὴν γλωσσολογικὴν μελέτην τῶν νέων Ἑλληνικῶν διαλέκτων. Ἐδημοσιεύθη ἤδη τὸ μέχρι τοῦ βλέπω μέρος, ὑπάρχει δὲ ἄφθονος ὕλη ἐτοίμη πρὸς συνέχειαν τῆς ἐκτυπώσεως, ἀλλ' ἐὰν δὲν παρασχεθῇ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ἀνάλογος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δημοσίευσις, ἢ ὁποῖα δὲν ἀποτελεῖ μόνον διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τίτλον σημαντικόν, ἀλλὰ καὶ τιμὴν διὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Β. Τὸ Λαογραφικὸν Ἀρχεῖον ἐξηκολούθησε βεβαίως τὰς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ 1945, ἀλλὰ λόγῳ τῶν ὑφισταμένων οἰκονομικῶν συνθηκῶν περιωρίσθησαν αὐταὶ εἰς τὴν ἀποδελτίωσιν λαογραφικῆς ὕλης ἐκ χειρογράφων καὶ ἐντύπων συλλογῶν καὶ εἰς τὴν ταξινόμησιν τῆς ἀποθησαυρισθείσης ὕλης.

Νέα προσκτήματα τοῦ Ἀρχείου εἶναι 20 χειρόγραφα ἐκ 2500 περίπου σελίδων ποικίλου λαογραφικοῦ περιεχομένου.

Ἡ ἀποδελτίωσις περιέλαβε 30 χειρογράφους συλλογὰς καὶ δύο ἔντυπα ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων συνεκομίσθη ἄφθονος λαογραφικὴ ὕλη καὶ εἰδήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ὅλον βίον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὡσαύτως ἤρχισεν ἡ προπαρασκευὴ καὶ μελέτη τῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἀποφασισθέντος πλήρους ἀπανθίσματος αὐτῶν, ὥστε νὰ εἶναι τοῦτο ἔτοιμον πρὸς ἔκδοσιν περὶ τὸ τέλος τοῦ προσεχοῦς ἔτους ὡς πρόδρομος τῆς μεγάλης ἐκδόσεως τῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων.

Ὡσαύτως προήχθη πολὺ ἡ προπαρασκευὴ ἐρωτηματολογίων πρὸς συλλογὴν λαογραφικῆς ὕλης διὰ τὴν μαγείαν, τὰς δεισιδαίμονας συνθηίας, διὰ τὴν μαντικὴν καὶ τὴν δημῶδη ἰατρικὴν.

Ἀλλὰ τὰ δημοσιεύματα καὶ τοῦ ἀρχείου τούτου εὐρίσκονται ἐν ἀναστολῇ, διότι οὐδεὶς εὐρέθη πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ πρὸς τοῦτο οἰκονομικῶς τὴν Ἀκαδημίαν.

Γ. Τὸ Μεσαιωνικὸν Ἀρχεῖον ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ διαρῆσαν ἔτος κανονικῶς τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀπεδελτίωσεν ὀγδοήκοντα

δύο έντυπα έργα αναφερόμενα εἰς τὸν μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμόν καὶ ἐπεξεργάσθη τροποποιήσεις τοῦ κανονισμοῦ ἀποδελτιώσεως πρὸς ἀρτιωτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν πάσης περαιτέρω συντακτικῆς ἐργασίας.

Τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου μόλις προσφάτως ἀπέκτησε Διευθυντὴν τὸν καὶ μόνον ὑπάλληλον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος κ. Ἰάκ. Βισβίζην, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι συμπληρουμένου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἀρχείου δι' εἰδικῶν προσώπων, θέλει τοῦτο ἀποδώσει τοὺς ἀναμενομένους καρποὺς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἰδρυθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀρχεῖον τῆς Ἱστορίας τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ δὲν κατωρθώθη νὰ λειτουργήσῃ, διότι δὲν κατάρθωσεν ἡ Ἀκαδημία νὰ ἐξεύρη τὰ ἀπαιτούμενα χρηματικά μέσα οὔτε παρὰ τοῦ δημοσίου οὔτε ἐξ ἰδιωτικῶν πηγῶν.

Καὶ ὅμως καὶ τὸ ἀρχεῖον τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλέχθη, ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ποικίλων αὐτοῦ περιστάσεων καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ διασπορᾷ, θὰ δύναται δὲ νὰ βοηθήσῃ καὶ ἐπισήμως καὶ ἀνεπισήμως πᾶσαν ἐθνικὴν προσπάθειαν δι' ἱστορικῆς διαφωτίσεως, θὰ συντελέσῃ δὲ εἰς τὴν διάσωσιν καὶ συγκέντρωσιν πολλῶν ἱστορικῶν ἐγγράφων καὶ δημοσιευμάτων ἐνδιαφερόντων τὰ ζητήματα τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνη πολὺ ἡ συγκρότησις καὶ ἡ λειτουργία τοῦ παραρτήματος τούτου καθισταμένης αἰσθητοτέρας τῆς σημασίας αὐτοῦ καὶ ἐξευρισκομένων τῶν ἀναγκαίων χρημάτων.

Τὴν αὐτὴν ἐλπίδα ἐκφράζει ἡ Ἀκαδημία καὶ διὰ τὸ ἄρτι ἰδρυθὲν Ὑδροβιολογικὸν Ἰνστιτούτον, τοῦ ὁποίου εἶναι προφανῆς ἡ σημασία.

Ἄνευ ἔξωθεν τῆς Ἀκαδημίας ἐνισχύσεως οὐδὲν θὰ κατορθωθῇ, διότι ἡ Ἀκαδημία οὐδεμίαν ἔχει ἀπὸ τοῦ νόμου 18 τοῦ 1944 παραγωγικὴν περιουσίαν.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὰ Δημοσιεύματα αὐτῆς δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκδίδῃ κανονικῶς ἡ Ἀκαδημία, ἠναγκασμένη νὰ ρυθμίζῃ τὴν ἐκτύπωσιν ἀναλόγως τῶν παρεχομένων εἰς αὐτὴν πενιχρῶν βοηθημάτων. Οὕτω ἐξεδόθη ἐν τευχῶς τῶν Πρακτικῶν τοῦ 1942, εὐρίσκεται δὲ ὑπὸ ἐκτύπωσιν τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀναμένουσι δὲ ἐναγωνίως τὴν δημοσίευσιν πλεῖστοι ἀνακοινώσεις γενόμεναι κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη μέχρι σήμερον, κινδυνεύουσαι ἢ νὰ ἀποβάλωσι τὴν ἐπικαιρότητα αὐτῶν ἢ νὰ προληφθῶσιν ὑπ' ἄλλων πρὸς μεγάλην ἀδικίαν τῆς Ἑλληνι-

κῆς ἐπιστήμης.

Αἱ μεγαλύτεραι ἐργασίαι τῆς Ἀκαδημίας, αἱ ἀπαρτίζουσαι τὰς Πραγματείας αὐτῆς, καὶ αὐταὶ ἀναμένουσι τὴν ἐκτύπωσιν, οὕτω δὲ ἡ ἐπιστημονικὴ κίνησις τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐν μαρασμῷ, ὅστις δὲν εἶναι πραγματικός, ἀλλ' ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν οἰκονομικῆς ὑγείας τοῦ Ἰδρύματος, ἡ ὁποία ὅμως βλάπτει γενικώτερον τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ ὅματα τῆς παγκοσμίου ἐκτιμήσεως.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀκαδημίας ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ 1945 δι' 118 αὐτοτελῶν συγγραμμάτων καὶ διὰ 265 τευχῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξένων περιοδικῶν, προερχομένων ἐκ δωρεᾶς ἢ ἀνταλλαγῆς.

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀνακοινοῖ ἡ Ἀκαδημία ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀνηγγέθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς εὐγενεστάτης Κυρίας Αἴγλης Δ. Νότη - Μπότσαρη, θυγατρὸς τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Δημητρίου Αἰγινήτου, ὅτι δωρεῖται αὕτη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὴν σπουδαιοτάτην ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατρὸς τῆς, οὕτω δὲ νέος δημιουργεῖται δεσμὸς μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ἱδρύματος καὶ τῆς γενναϊόφρονος οἰκογενείας τοῦ πατρὸς τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοπράγμων ψυχὴ καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὸ ἴδρυμα τοιαύτην ἐπίζηλον εὐρίσκει συνέχειαν.

Εἰς τὰς δωρεὰς πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ προσφάτως ἀναγγελθεῖσα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν φιλόφρων καὶ πολύτιμος προσφορὰ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐμμ. Τσουδεροῦ συνισταμένη 1) εἰς πλήρη σειρὰν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κρητικῆς πολιτείας (1898 - 1912)· 2) εἰς πλήρη σειρὰν τῶν Πρακτικῶν τῆς Κρητικῆς βουλῆς· 3) εἰς διάφορα στατιστικὰ ἔντυπα τῆς αὐτῆς περιόδου καὶ 4) εἰς σειρὰν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως τοῦ Ἐξωτερικοῦ τῶν ἐτῶν 1943 - 1944.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς δωρητὰς βιβλίων ἐκφράζει καὶ σήμερον ἡ Ἀκαδημία τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀκαδημίας περιέχει ἤδη οὐχὶ μόνον πολυάριθμα, ἀλλὰ καὶ πολυτιμότερα δημοσιεύματα Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἱδρυμάτων ὅλου τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα κατάκεινται ὡς ἐν ἀποθήκῃ εἰς διάφορα διαμερίσματα αὐτῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπρόσιτα εἰς τὴν ἀκώλυτον χρῆσιν καὶ ἐπιστημονικὴν ὠφέλειαν, διότι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπιταχύνει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασισθείσης μεταφορᾶς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου εἰς τὸ δι' αὐτὸ ἐτοιμασθὲν καὶ ἤδη κενὸν διαμέρισμα τῆς νέας πτέρυγος τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ὥστε

νά αποδοθῆ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀρχῆθεν διὰ τὴν βιβλιοθήκην αὐτῆς προωρισμένος χώρος.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ μεταφορὰ αὕτη, ἡ ὅλως ἐπείγουσα, θέλει πραγματοποιηθῆ προσεχῶς, ὥστε νὰ ἀνακτήσῃ ἡ Ἀκαδημία τὴν ἀξίαν αὐτῆς βιβλιοθήκην καὶ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀπευθύνῃ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν κατὰ τὴν προσεχῆ λογοδοσίαν.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας δὲν εἶναι μόνον ἄμεσον, ἀλλὰ καὶ ἔμμεσον, συντελούμενον διὰ τῆς ἀπονομῆς βραβείων καὶ ἄλλων ἀναγνωρίσεων, αἱ ὁποῖαι συντηροῦσι τὸν ζῆλον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐν γένει δράσεως.

Κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ ἔτους τούτου ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει βραβεῖα παρελθόντων ἐτῶν, τὰ ὁποῖα παρὰ πᾶσαν πείσιν, ἐπιμόνως ἀπέφυγε νὰ ἀπονεύμῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ξενικῆς δουλείας τῆς χώρας ἀρνηθεῖσα τὴν τέλεσιν οἰασδῆποτε πανηγυρικῆς συνεδρίας κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην. Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο πλεονέκτημα συνεπάγεται ὅμως κατὰ τὴν παροῦσαν ἀπονομήν καὶ τὴν ἀπουσίαν παντὸς χρηματικοῦ ἐπάθλου, συνοδεύοντος τὰ βραβεῖα καὶ ἄλλας τιμητικὰς διακρίσεις, διότι τὰ σχετικὰ χρηματικὰ ποσά, κατατεθειμένα ἕκτοτε εἰς τὴν Τράπεζαν, ὑπέστησαν τὴν τύχην τοῦ ἐξαφανισμοῦ ὑφ' ἧς πάντες γνωρίζομεν συνθήκας. Οὕτως οἱ βραβευόμενοι τοῦ ἔτους τούτου θὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς τὸν πατροπαράδοτον κότινον ὡς ἀμοιβὴν τῆς φιλοτιμίας των, ἐνθυμούμενοι τὸν ὕμνον τοῦ Ὁρατίου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον (Epist. II, 3, 323). «Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἔδωκεν ἡ Μοῦσα τὴν εὐφυΐαν, εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν στρογγυλόστομον γλῶσσαν, εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἄλλο ἐπιζητοῦσιν ἢ τὴν τιμὴν καὶ τὸν ἔπαινον» (*Grais ingenium, Grais dedit ore rotundo/Musa loqui praeter laudem nullius anaris*).

Α'.

Μετὰ πρότασιν τῆς πρώτης τάξεως καὶ ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμονται:

1. Τὸ βραβεῖον τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἀδελφότητος G. A. P. A. εἰς τὸν κ. Ἀντώνιον Δ. Πετζετάκη, χημικὸν τοῦ Γεν. Χημείου τοῦ Κράτους, διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ «Ἐρευναι περὶ τῆς συστά-

σεως τοῦ Ἑλληνικοῦ σησάμου καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ σησαμελαίου», ἡ ὁποία εἶναι ἐπιστημονικῶς συγκεκροτημένη καὶ ὡς πρὸς τὴν μέθοδον καὶ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν διαφόρων κεφαλαίων τοῦ θέματος, βασίζεται δὲ ἐπὶ ἐκτεταμένης ἐργαστηριακῆς ἐρεύνης, παρεχούσης πολυπληθῆ ἀποτελέσματα λίαν χρησίμων χημικῶν προσδιορισμῶν.

2) Τὸ βραβεῖον Ἑμμανουὴλ Μπενάκη (20,000) εἰς τὸν κ. Γεώργιον Πανόπουλον διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν «Ἐγχειρίδιον ἐγκληματολογικῆς χημείας», τὸ ὁποῖον δὲν ἀποτείνεται εἰς μόνους τοὺς χημικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς δικαστὰς, ἀστυνομικούς, δικηγόρους, τραπεζιτικούς καὶ ἄλλους, ἀφορᾷ δὲ εἰς σπουδαιότατας ἐφαρμογὰς τῆς χημείας καὶ καθιστᾷ τὰ καθαρῶς χημικὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα προσιτὰ καὶ εἰς μὴ χημικούς κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ εὐληπτον, πληροῦν ἀναμφιβόλως κενὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ βιβλιογραφίᾳ.

3. Ἐκ τοῦ βραβείου Ἑμμ. Μπενάκη δι' ἐρέυνας σχετικὰς πρὸς τὴν γεωργίαν, βιομηχανίαν καὶ ἐν γένει τὰς πλουτοπαραγωγικὰς πηγὰς τῆς χώρας ἀπονέμεται:

α) Πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸν κ. Β. Χατζήολον, τμηματάρχην τῆς Ἴπποπαραγωγῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας, διὰ τὰς μέχρι τοῦδε γενομένης ἐργασίας του περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τεχνητῆς σπερματεγχύσεως ἐν τῇ Ἴπποπαραγωγῇ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ ἡμιονοπαραγωγῇ ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας ἐν σχέσει πρὸς τὴν αὔξησιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς κτηνοτροφίας διὰ τῆς ἀσφαλεστέρας καὶ εὐκολωτέρας ἀναπαραγωγῆς ἐκλεκτῶν τύπων.

Πρὸς λύσιν τῶν σχετικῶν προβλημάτων ὁ κ. Χατζήολος ἠργάσθη μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐπινοήσας καὶ ἴδιον ἐλαστικὸν μηχανήμα, ἐφήρμοσε δὲ τὴν μέθοδον αὐτοῦ ἐπιτυχῶς ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ζώων καὶ ἐδημοσίευσεν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ εἰς ξένα καὶ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ.

β) Δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸν κ. Γεώργ. Δ. Βορεάδην καὶ τὸν κ. Θεόδωρον Γ. Μουραμπᾶν διὰ τὴν μελέτην αὐτῶν περὶ τῶν νέων κοιτασμάτων καολίνου τῆς νήσου Μήλου, συντεταγμένην κατὰ τρόπον ἐπιστημονικώτατον, ἐρμηνεύουσιν δὲ τὴν γένεσιν τῶν κοιτασμάτων καὶ διὰ προσωπικῶν ἀναλύσεων τῶν συγγραφέων καθορίζουσιν τὴν ποιότητα τοῦ καολίνου καὶ τὴν οἰκονομικὴν σημασίαν τῶν κοιτασμάτων διὰ τὴν Ἑλλάδα.

γ) Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Νικ. Λέκκαν, τέως διευθυντὴν

τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, διὰ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Αἱ 750 μεταλλικαὶ πηγαὶ τῆς Ἑλλάδος» ὅπερ παρέχει πολυτιμοτάτας πληροφορίας περὶ τῶν ἱαματικῶν πηγῶν τῆς Ἑλλάδος, συνοδεύεται δὲ καὶ ὑπὸ πλουσίας βιβλιογραφίας καὶ ἄλλων στοιχείων, χρησιμωτάτων εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας καὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ σημαντικοῦ τούτου διὰ τὴν χώραν θέματος.

4. Τὸ βραβεῖον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ πρωτότυπον ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν Ἑλληνικῶν σπηλαίων εἰς τὸν κ. Γεώργιον Μαρῖνον καὶ Β. Κυριαζόπουλον διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν συνταχθεῖσαν μελέτην «Τὸ σπήλαιον τοῦ Μελιδονίου Κρήτης», ἡ ὁποία περιέχει περιγραφὴν καὶ παρατηρήσεις περὶ τῆς γεωλογικῆς θέσεως καὶ τῆς γεωλογικῆς ἱστορίας τοῦ σπηλαίου ὡς καὶ μετρήσεις θερμοκρασίας καὶ ὑγρασίας, χρήζει ὅμως συμπληρώσεως εἰς πάντα τὰ ὑπόλοιπα θέματα τῆς σπηλαιολογικῆς ἐπιστήμης.

5. Τὸ βραβεῖον Θεοδώρου Ἀρεταίου δι' ἐκτέλεσιν ἔργων ὑγιεινῆς ἀξίῳ λόγου ἀπονέμεται εἰς τὴν «Πρότυπον Ὑγειονομικὴν Ὀργάνωσιν Ἀμπελοκῆπων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῆς Ὑγειονομικῆς Σχολῆς» (ἐνισχύσει τῆς Rockefeller Foundation). Διευθυντὴς δὲ κ. Μιχ. Μεσσηνέζης.

Σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως ταύτης ἦτο ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1935 ἰδρύσεως αὐτῆς ἡ προστασία καὶ προαγωγή τῆς ὑγείας τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ 14^{ου} ἀστυνομικοῦ τμήματος ἐκ 30,000 περίπου κατοίκων. Τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπεδίωξεν ἡ ὀργάνωσις μετὰ ζήλου καὶ ἐπιστήμης διὰ συμβουλευτικῶν σταθμῶν καὶ ἰατρειῶν, διὰ κατ' οἶκον ἐπισκέψεων πρὸς καταπολέμησιν λοιμωδῶν καὶ ἄλλων νόσων, διὰ συστηματικῆς ὑγειονομικῆς ἐρεύνης τῶν φρεάτων, δι' ὑγειονομικῆς παρακολούθησεως τῆς μητρότητος καὶ παροχῆς σχετικῶν συμβουλῶν, δι' ἐφαρμογῆς βρεφικῆς, προσχολικῆς καὶ σχολικῆς ὑγιεινῆς, διὰ δημοσιεύσεως ἐκλαϊκευτικῶν τῆς ὑγιεινῆς φυλλαδίων καὶ διὰ διαλέξεων.

Ἡ ἐσωτερικὴ κρίσις παρέσυρε καὶ τὴν Ὀργάνωσιν, ἀλλ' ἡ συντελεσθεῖσα λαμπρὰ ἐργασία ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα καὶ διὰ τὴν ἐπανίδρυσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὴν ἐπέκτασιν.

6. Ἀντὶ τοῦ βραβείου Θ. Ἀρεταίου προσωρισμένου εἰς συνολικὸν σύγγραμμα περὶ τῶν κυριωτέρων ἱαματικῶν πηγῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Περτέσην εἰς ἔνδειξιν ἐκτιμῆσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀρτίου ἐπιστημονικοῦ ἔργου αὐτοῦ διὰ τὴν ἔρευ-

ναν πέντε Ιαματικών πηγών της Ελλάδος, αλλά και προς παρόρμησιν προς διεύρυνσιν της έρεύνης αὐτοῦ εἰς πλείονας σημαντικὰς Ἑλληνικὰς Ιαματικὰς πηγὰς, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ βραβεῖον.

7. Ἀντὶ τοῦ βραβεῖου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διὰ φιλοδοσιακὰ σωματεῖα ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῶν ἀπανταχοῦ Καρνεσιωτῶν, διότι συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φιλοδοσικοῦ αἰσθήματος τῶν κατοίκων Ἐνω Κλειτορίας Καλαβρύτων διὰ συλλογῆς ἐράνων πρὸς ἐκτέλεσιν ἀναδασώσεων καὶ ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων καὶ δι' ἀπονομῆς βραβείων εἰς τοὺς ἐν τούτῳ διακρινομένους κατοίκους, ὥστε νὰ ἐνισχύηται προοδευτικῶς ἡ φιλόδενδρος προσπάθεια.

8. Τὸ βραβεῖον τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διὰ τὴν ἴδρυσιν φιλοδοσιακῶν σωματείων ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν Σύρῳ κ. Εὐστάθιον Γουλελιόν, ἐπόπτην τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν (Κυκλάδων), διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἴδρυσιν ἕξ φιλοδοσιακῶν σωματείων καὶ δύο ἐνώσεων τῶν ῥητινοσυλλεκτῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, δι' ὧν ὠφελιμώτατα ἐπετεύχθησαν ἀποτελέσματα.

9. Τὸ βραβεῖον Ἐμμ. Μπενάκη δι' ἐφαρμογὴν μεθόδων πρὸς προστασίαν τῶν δασῶν ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν Λίμνη τῆς Εὐβοίας κ. Νικ. Ριτσώνην, δασοκτῆμονα, διότι συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει λεπτομεροῦς δασοπονικῆς μελέτης ἐγκριθείσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἐφήρμοσε μετὰ ζήλου μέτρα ἀραιώσεως, κηπεύσεως, θαμνεύσεως, φρυγανεύσεως καὶ διανοίξεως ἀντιπυρικών λωρίδων, οὕτω δὲ ἔσωσε τὸ δάσος Κούλουρο Μαροῦλι ἀπὸ πάσης πυρκαϊᾶς καὶ παρέχει ὑπόδειγμα συστηματικῆς προστασίας τῶν δασῶν.

10. Τὸ βραβεῖον τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας δι' ἀναδασωτικὰς ἐργασίας κατανέμεται εἰς πλείονα βραβεῖα καὶ ἀπονέμεται:

α) Πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν Κοινότητα Καλυβίων Παρακαλάμου Πωγωνίου Ἠπείρου, διότι διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς δασολογικῆς ὑπηρεσίας ἐφύτευσε καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φυτεύσεως 10,000 δενδρουλλίων εἰς ἕκτασιν 30 στρεμμάτων.

β) Δεύτερον βραβεῖον εἰς τὴν Φιλοδοσιακὴν Ἐπιτροπὴν Ξάνθης, διότι εἰς διαφόρους πέριξ κοινότητας ἐφύτευσε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας 185,000 φυτωρίων ἐπὶ ἀναδασωτέων ἐκτάσεων.

γ) Ἄλλο βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν Φιλοδοσικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐδέσεως, διότι προέβη εἰς ἀξιολόγους ἀναδασώσεις διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων καὶ δι' εἰσφορῶν δήμων καὶ κοινοτήτων ἐφύτευσε ὑπὲρ τὰς 20,000 δενδρυλλίων πλατάνου καὶ ἄλλων δένδρων εἰς τὰς πέριξ τῆς Ἐδέσεως κλιτύς λόφων καὶ βουνῶν.

δ) Ὅμοιον βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν Φιλοδοσικὴν Ἐνωσιν Σπάτων Ἀττικῆς, διότι ἐφύτευσε ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς δασικῆς ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ λόφου Μπούρα δενδρύλλια πεύκης καὶ κυπαρίσσου τῆ συνδρομῆ τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου.

ε) Ὅμοιον βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν Σύλλογον Φιλοδένδρων Ζατούνης Γορτυνίας, διότι πρὸς συμπλήρωσιν ἀναδασώσεως ἐκτάσεως 400 στρεμμάτων ἐφύτευσε διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως 20,000 διαφόρων δενδρυλλίων πεύκης, ἀμυγδαλῆς καὶ ἄλλων.

11. Τὸ βραβεῖον τοῦ Ἐπιχειρηματικοῦ Γεωργίας διὰ τὴν καλλιέργειαν κίκεως εἰς ἕκτασιν πέντε στρεμμάτων ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν Χρυσουπόλει Καβάλας κ. Ἀθαν. Πολίτην, ἀνταποκριθέντα ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς προκηρύξεως.

12. Τὸ βραβεῖον Ἐμμαν. Μπενάκη διὰ τὴν καλλιέργειαν ἡλιάνθου εἰς ἕκτασιν 5 τοῦλάχιστον στρεμμάτων ἀπονέμεται εἰς τὰς Κεντρικὰς Ἀγροτικὰς φυλακὰς Κασσάνδρας Χαλκιδικῆς, διότι ἐκαλλιέργησαν ἐπιτυχῶς ὀκτὼ στέμματα ἡλιάνθου.

13. Ἀντὶ τοῦ βραβεῖου Ἐμμαν. Μπενάκη διὰ τὴν καλλιέργειαν λίνου πρὸς ὑφαντουργικὴν χρῆσιν ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κ. Ἡλίαν Ἀναστασιάδην διὰ τὴν ἐπιτυχῆ μὲν, ἀλλὰ περιορισμένην εἰς ἕκτασιν καλλιέργειαν λίνου.

14. Τὰ βραβεῖα τῆς Ἐταιρείας Χημικῶν προϊόντων καὶ λιπασμάτων δι' ἐμφύτευσιν μηλεοκήπων ἐκλεκτῶν ποικιλιῶν ἀπονέμονται:

α) Εἰς τὸν ἐν Σταυρῷ τῆς Χαλκιδικῆς κ. Ἀριστομένη Γιαννοπουλον δι' ἐμφύτευσιν καὶ ὑποδειγματικὴν συντήρησιν μηλεῶνος 10 στρεμμάτων μετ' ἐκλεκτῶν ποικιλιῶν.

β) Εἰς τὸν ἐν Στενῷ Μαντινείας κ. Δημ. Τράμπαν, διότι κατὰ τὴν πρὸ τοῦ 1940 τελευταίαν πενταετίαν ἐφύτευσε ἕκτασιν 12 1/2 στρεμμάτων διὰ μηλεῶν καὶ ἀχλαδεῶν.

γ) Εἰς τὸν ἐν Ἀρβανιτοκερασιᾷ τῆς Ἀρκαδίας κ. Ἡλίαν Πιλαφᾶν, διότι ἐπανελθὼν ἐξ Ἀμερικῆς καὶ κομίσας ἐκεῖθεν σπόρους μη-

λέας *delicious* ασχολείται μετὰ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ διάδοσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου εἴδους, ἐξημερώσας ἄγρια δένδρα καὶ φυτεύσας νέα, διαδίδων δὲ ἀφιλοκερδῶς εἰς τὸ κοινὸν ἐμβόλια.

15. Τὸ βραβεῖον τῆς Ἑταιρείας Χημ. Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων δι' ἐσπεριδοειδῆ ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Δημ. Σβορωνὸν εἰς Σβορωνᾶτα τῆς Κεφαλληνίας, διατηροῦντα ἀρτίως καλλιεργούμενον ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Γεωργικῆς ὑπηρεσίας κῆπον ἐκλεκτῶν ποικιλιῶν ἐσπεριδοειδῶν.

16. Τὸ βραβεῖον τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων δι' ἐσπεριδοειδῆ ἐν Ἡπείρῳ ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐν Ἄρτῃ κ. Δημ. Ἀλιβέρτην διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ διατηρούμενον κῆπον ἐκλεκτῶν ἐσπεριδοειδῶν.

17. Ἐντὶ τοῦ βραβείου τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἀδελφότητος G. A. P. A. διὰ τὴν καλλιτέραν πειραματικὴν μελέτην περὶ διατηρήσεως νωπῶν ὄπωρῶν ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν κ. Σωκράτην Καλογερέαν, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κ. κ. Λ. Οἰκονομίδου, Ἐμμ. Μαρουλιανοῦ καὶ τῆς Δ^{δος} Εὐτέρπης Ξάνθη συνέταξε καὶ ὑπέβαλε μελέτην περιέχουσαν «Πειράματα διατηρήσεως προϊόντων» καὶ δεικνύουσαν τὸν ζῆλον τῶν πειραματισθέντων ἐν τῷ σημαντικῷ τούτῳ θέματι.

18. Ἐντὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ βραβείου Ἰωάννου Μυλωνοπούλου ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν γεωπόνον κ. Νικόλαον Χρ. Σάτταν διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ «Ἡ γεωργία, ἡ κτηνοτροφία καὶ τὰ δάση τῆς δυτικῆς Θεσσαλίας», ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκφαίνεται μὲν ἡ ἀρτία γνῶσις τῶν γεωργικῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς περιοχῆς, τὴν ὁποῖαν εὐσυνειδήτως μελετᾷ ὁ συγγραφεύς, ἀλλ' ἔχει αὕτη ἀνάγκην συμπληρώσεως ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῶν προτεινομένων ἐπιστημονικῶν βελτιώσεων, ἵνα διεκδικήσῃ τὸ βραβεῖον.

19. Ἐντὶ τοῦ βραβείου Ἐμμαν. Μπενάκη διὰ τὴν καλλιέργειαν χαρουπιᾶς ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν κ. Ἐμμ. Μπετεῖνην, ἐν Πλάκᾳ Μεραμπέλλου Κρήτης, διὰ τὸν ζῆλον, τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξεν ἐν τῇ καλλιέργειᾳ ταύτῃ, παρακινήσας διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ καὶ ἄλλους ἀγρότας τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

20. Ἐκ τῶν βραβείων τῆς Ἑταιρείας Χημ. Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων δι' ἐμφύτευσιν καὶ καλλιέργειαν καρυδιᾶς ἢ καστανιᾶς 5-10 στρεμμάτων ἀπονέμεται βραβεῖον εἰς τὸν κ. Χρ. Πούλιον, κάτοικον Τσεπελόβου Ζαγορίου Ἰωαννίνων, διότι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας ἐπε-

δόθη εἰς τὴν καλλιέργειαν καρυδιᾶς, ἔπαινος δὲ εἰς τὴν Φιλοδοσιακὴν Ἐνωσιν Ῥοδολείβους Σερρών, διὰ τὴν ἐμφύτευσιν 1500 δενδρῶν καστανιᾶς καὶ τὴν σπορὰν 7,000 καστάνων, ἀποβάσα κοί παράδειγμα εἰς τὰ γεινιάζοντα χωρία τοῦ Παγγαίου.

21. Τὸ βραβεῖον Κωνσταντίνου Κασιοπούλου διὰ γεωργικὰς ἐργασίας καὶ ἐμβολιασμὸν ἀγρίων δένδρων κατανέμεται εἰς δύο βραβεῖα καὶ ἀπονέμεται :

α) Βραβεῖον εἰς τὸν κ. Δημ. Τζιβάραν, κάτοικον Πολυδρόσου Παρνασσοῦ, διότι ἐφύτευσε περὶ τὰ 600 ἄγρια μηλεῶδη δένδρα, τὰ ὅποια κατόπιν δι' ἐμβολιασμοῦ μετέβαλεν εἰς τὰς καλλιτέρας ποικιλίας μηλεῶν καὶ ἄλλων ὀπωρόφωρων δένδρων, γενόμενος οὕτω παράδειγμα καὶ εἰς ἄλλους ἀγρότας, τοὺς ὁποίους ἐφοδιάζει διὰ φυτωρίων, παρασκευαζομένων ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

β) Βραβεῖον εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον Στενῆς Χαλκίδος κ. Δημ. Γιαννοῦκον, διότι ἐνεβολίασε δι' ἐμβολίων Βόλου καὶ Κρήτης περὶ τὰς 200 ἀγρίας καστανέας τοῦ παραχωρηθέντος εἰς τὴν κοινότητα ἀγρίου δάσους καὶ ἐφύτευσεν εἰς τὰ διάκενα μηλέας καὶ κερασέας, γενόμενος διὰ τοῦ ἰδίου ζήλου παράδειγμα καὶ εἰς ἄλλους ἀγρότας τῆς Στενῆς Χαλκίδος.

22. Ἄντι τοῦ βραβείου Ἐμμαν. Μπενάκη διὰ τὴν καλλιτέραν μελέτην, πρωτότυπον καὶ ἐργαστηριακὴν, περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐλαίων ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν κ. Σωκράτην Ἀ. Καλογερέαν διὰ τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κ. κ. Κ. Καλιφίδου καὶ Πην. Βασματζίδου καὶ τῶν κ. κ. Ἀλεξοπούλου καὶ Μάνεση συνταχθεῖσαν σχετικὴν μελέτην, ἣτις δεικνύει μὲν ζῆλον ἐρευνητικόν. ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ βραβείου.

23. Τὸ βραβεῖον Ἐμμ. Μπενάκη διὰ κοινότητος καὶ δήμους διατηροῦντας πρότυπον κῆπον πρὸς χρῆσιν καὶ μόρφωσιν τοῦ κοινοῦ ἀπονέμεται εἰς τὸν Δήμον Ῥεθύμνης Κρήτης, διότι ἀπὸ τοῦ 1925 διατηρεῖ δημοτ. κῆπον ἐκτάσεως 27,000 τετραγ. μέτρων, πλουσιώτατον εἰς φυτὰ, οὐχὶ δὲ μόνον τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος, ἀλλὰ καὶ ξένων χωρῶν καὶ αὐτῶν τῶν τροπικῶν, περὶ τὰς 15,000 ἐν συνόλῳ, διατεταγμένων καλλιτεχνικῶς καὶ βοτανικῶς διδακτικῶν διὰ τῶν ἀνηρημένων ἐφ' ἐκάστου φυτοῦ πινακίδων, συντελουμένης οὕτω καὶ καλαισθητικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ κοινοῦ, περαιτέρω δὲ καὶ διαδόσεως διὰ παρεχομένων φυτωρίων τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πράσινον εἰς ὀλόκληρον τὴν Κρή-

την. Δημιουργός του κήπου και προβιβαστής ο δήμαρχος κ. Τ. Πετυχάκης.¹⁾

24. Ἀντί τῶν βραβείων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας διὰ τὴν καλλιτέραν μελέτην περὶ τῆς χλωρίδος τῶν αὐτοφυῶν λειβαδίων ἀπονέμεται:

α) Ἔπαινος εἰς τὸν κ. Κωνστ. Α. Γκανιάτσαν, ὕφηγητὴν τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ περὶ τῆς χλωρίδος τῶν ὄρεινῶν βουνῶν τοῦ Βερμίου, ἡ ὁποία δὲν περιλαμβάνει μὲν τὴν ἔκτασιν τῆς προκηρύξεως, ἀλλὰ παρουσιάζει ἀξιόλογον ὄγκον ἐργασίας ἐπιστημονικῆς.

β) Ἔπαινος ἀπονέμεται καὶ εἰς τὸν κ. Χ. Διαπούλην διὰ τὴν μελέτην του περὶ τῆς χλωρίδος τῆς δυτικῆς καὶ κεντρικῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ δὲν περιλαμβάνει τὴν προκηρυχθεῖσαν ἔκτασιν, ἀλλὰ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἀξιέπαινον ἐργασίαν ἐπιστημονικὴν.

25. Ἀντί τοῦ βραβείου δι' ἐπιστήμονα ἐρευνητὴν τῆς χρησιμότητος τοῦ φυτοῦ σόγιας ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τε γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἀπόψεως ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν κ. Δημήτριον Ἀθ. Πάνου, γεωπόνον τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἐν Λαρίσῃ, διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ περὶ τῆς σόγιας μελέτην, ἡ ὁποία παρέχει μὲν πολυμερεῖς συγκριτικὰς παρατηρήσεις καὶ στατιστικοὺς πίνακας καὶ ἄλλας πληροφορίας, ἀξίας πάντος ἐπαινοῦ καὶ προσοχῆς, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην μεγαλητέρας ἐπεξεργασίας διὰ νὰ ἀποβῆ ὠφέλιμος εἰς τὸ σημαντικὸν ζήτημα τῆς καλλιέργειας τῆς σόγιας καὶ τῶν ἔδαφολογικῶν συνθηκῶν τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς.

Β'.

Μετὰ πρότασιν τῆς Β^α τάξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας ἀπονέμονται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας:

26. Ἀντί τοῦ βραβείου τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἀρίστην ἱστορικὴν συγγραφὴν περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ κωπήρου καὶ ἱστιοφόρου ναυτικοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῆς ἐμφάνισεως τοῦ ἀτμοῦ ἔπαινος εἰς τὸν κ. Π. Σεγδίτσαν, πλωτάρχην οἰκονομικὸν τοῦ Β. Ναυτικοῦ διὰ τὸ ἔντυπον αὐτοῦ ἔργον «Κωπήρη καὶ ἱστιοφόρα πλοῖα» (Ἀθῆναι 1940), τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ περὶ τῆς φιλοπονίας τοῦ συγγραφέως καὶ περὶ τῆς φιλοτίμου προσπάθειας αὐτοῦ, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸ

¹⁾ Ἐπίκουρος σημαντικὸς τοῦ δημαρχικοῦ ζήλου ὑπῆρξεν ὁ Νομογεωπόνος τότε κ. Σωτήριος Παπαπολυχρονίου.

κενόν τὸ ὑφιστάμενον ἐν τῷ σπουδαίῳ τούτῳ κεφαλαίῳ τῆς Ἑλληνικῆς ναυτικῆς βιβλιογραφίας. Εὐκταία θὰ ᾔτο ἡ συμπλήρωσις καὶ ἀναδιοργάνωσις τῆς μελέτης, ἵνα ἀποβῇ αὕτη ἀκόμη ὠφελιμωτέρα.

27. Τὸ βραβεῖον τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος δι' ἔργον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ πολιτικὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Δρακάκη καὶ τὸν κ. Στυλιανὸν Κούνδουρον διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν «Ἀρχεῖα περὶ συστάσεως καὶ ἐξελιξέως τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τοῦ 1939 καὶ τῆς διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ Κράτους». Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι μετὰ μεγάλης εὐσυνειδησίας καὶ ἀκριβείας συντεταγμένον, παρέχει δὲ διὰ πᾶσαν λεπτομέρειαν τὰς σχετικὰς γραπτὰς μαρτυρίας, τὰς ὁποίας ἀντλεῖ ἐκ πάσης ἐντύπου πηγῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, οὕτω δὲ ἀποτελεῖ ἐπίσημον ἱστορίαν τῆς διοικητικῆς διαμορφώσεως τῆς Ν. Ἑλλάδος, χρησιμωτάτην διὰ πᾶσαν περαιτέρω μελέτην.

28. Ἐκ τῶν βραβείων τῆς Ἀκαδημίας διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ πλουσιωτέραν συλλογὴν τῶν μνημείων τοῦ λόγου τοῦ λαοῦ ἀπονέμεται :

α) Βραβεῖον εἰς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Γ. Λαμέραν ἱατρόν, διὰ τὴν «Λαογραφικὴν συλλογὴν ἐκ Λιβυσίου», ἥτις εἶναι ἀξιόλογος καὶ διὰ τὰ καταγραφέντα μνημεῖα καὶ διὰ τὰς γλωσσικὰς καὶ ἄλλας ἱστορικὰς καὶ τοπογραφικὰς παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως ὡς καὶ διὰ τὰ μουσικὰ διαγράμματα διὰ τὰ δίστιχα.

β) Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Γεώργιον Κ. Ἀσκητόπουλον, καθηγητὴν, διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ «Καππαδοκικά», ἡ ὁποία παρέχει μὲν πολύτιμον ἱστορικὴν ὕλην ἐκ Καισαρείας, ἀλλ' ἡ λαογραφικὴ ὕλη καταλαμβάνει ἐν αὐτῇ πολὺ περιορισμένην σχετικῶς ἔκτασιν, ἐν ᾧ κυρίως λαογραφικὰ μνημεῖα ἐζητήθησαν διὰ τοῦ βραβείου.

γ) Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὴν Κ^{αν} Δήμητρα Πουλίτση διὰ τὴν Λαογραφικὴν συλλογὴν ἐκ χωρίου τοῦ δήμου Ἄετοῦ Τριφυλίας, ἡ ὁποία ἐμφαίνει πολὺν ζῆλον περὶ τὴν συλλογὴν ἰδίᾳ ἔσμάτων, ἀλλὰ καὶ ἄλλης ὕλης ἐκ στόματος τοῦ λαοῦ, προκαλεῖ δὲ τὴν εὐχὴν, ὅπως συνεχισθῇ ἡ συλλεκτικὴ ἐργασία ὑπὸ τῆς συλλογέως.

29) Τὰ βραβεῖα Ἐμμανουὴλ Μπενάκη διὰ τὴν ἔμπρακτον καταπολέμησιν τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς :

α) Πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὸν ἐν Καλάμαις Σύλλογον πρὸς διὰδοσιν τῶν γραμμάτων, διότι διεξάγει μετὰ μεγάλου ζήλου τὸν ἀγῶνα

κατὰ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ καὶ εὐρύτερον εὐστόχως ἐργάζεται πρὸς δημιουργίαν πνευματικῆς κινήσεως ἐν Καλάμαις.

β) Δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Μορφωτικὸν Φιλανθρωπικὸν Σύλλογον ὁ «Φοῖνιξ», διότι ἀπὸ τοῦ 1922 διατηρεῖ νυκτερινὴν σχολὴν ἀπόρων ἐργαζομένων παιδίων μὲ μαθήματα ἑξαταξίου δημοτικοῦ σχολείου.

γ) Τρίτον βραβεῖον εἰς τὴν διδασκάλισσαν Ἀγίου Ἀντωνίου Μεραμπέλλου Κρήτης Ἐλευθερίαν Ἀποστολάκη διὰ τὸν ἐξαιρετὸν ζήλον, τὸν ὁποῖον ἐπιδεικνύει ἐν τῇ ἐξωσχολικῇ αὐτῆς δράσει καὶ ἰδίᾳ πρὸς μόρφωσιν ἀναλφαβήτων γυναικῶν, ἐπιτυχοῦσα ἄριστα μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ καθ' ὅλου ἀποτελέσματα εἰς εὐρύτερον κύκλον τοῦ χωρίου.

30. Τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου προκηρυχθὲν διὰ τῆς Ἀκαδημίας βραβεῖον 50,000 δραχ. πρὸς βράβευσιν τοῦ καλλιτέρου ποιήματος, ἀναμνηστικοῦ τῶν πολεμικῶν κατορθωμάτων τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν ἐπικὸν Ἑλληνοϊταλικὸν ἀγῶνα, δυναμένου δὲ νὰ μελοποιηθῇ ὡς θουρίου, προεκάλεσε πλουσίαν συγκομιδὴν. Μετὰ γνώμην τῆς Β' τάξεως τῶν Γραμμάτων ἢ ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ἀπένειμε τὸ βραβεῖον εἰς τὸ ποίημα Πίνδος, ὑποβληθὲν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀηλιώτης καὶ τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐριπίδου (Μήδ. 328) «ᾠ πατρὶς, ὡς σου κάρτα νῦν μνεῖαν ἔχω», ἀνήκον δὲ εἰς τὸν Καθηγητὴν τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Στέλιον Σπεράντζαν, ὁ ὁποῖος μὲ πραγματικὴν ποιητικὴν ἔμπνευσιν καὶ βαθεῖαν πατριωτικὴν συγκίνησιν ἐξήρηθ' εἰς τὸν ὕμνον τῶν μεγάλων κατορθωμάτων τῶν ἠρώων τῆς Πίνδου εἰς φράσεις μεστὰς καὶ ἀρμονικὰς καὶ εἰς ἀνταξίας τοῦ θέματος εἰκόνας.

Ἄλλ' ἢ Τάξις τῶν Γραμμάτων καὶ ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας εὐχαρίστως διεπίστωσεν ὅτι καὶ ἄλλα τρία ἐκ τῶν ὑποβληθέντων παρὰ μικρὰν μόνον διαφορὰν εἶναι ἀξιολογώτατα ποιήματα ἀποπνέοντα παρομοίαν πρὸς τὸ βραβευθὲν ποιητικὴν εὐγένειαν καὶ πατριωτικὴν ἑξαρσιν. Λυπεῖται δὲ ἡ Ἀκαδημία, διότι δὲν διαθέτει ἄλλα βραβεῖα διὰ νὰ βραβεύσῃ καὶ αὐτά, ἀλλὰ συνιστῶσα καὶ ταῦτα εἰς μέλλοντας μελοποιούς, ἀπονέμει εἰς αὐτὰ τρεῖς ἰσαξίους ἐπαίνους.

Ἐνα εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Αἰὲν ἀριστεύειν» καὶ τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον ὑποβληθὲν ποίημα, ἀνήκον εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μουτζουρίδην.

Ἐνα εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Στοὺς ἥρωές μας 1940-41» καὶ

τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον ὑποβληθέν, ἀνήκον δὲ εἰς τὸν κ. Γεώργιον Ν. Καλαματιανόν, τῆς Βαρβακείου προτύπου σχολῆς Ἀθηνῶν. καὶ

Ἔνα εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Θούριον» καὶ τὸ ψευδώνυμον Νω-
τίρκ ὑποβληθέν, ἀνήκον δὲ εἰς τὸν κ. Κρίτωνα Γ. Σουρῆν.

Γ'.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τρίτης Τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπι-
στημῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας αὐτῆς ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει :

31. Τὸ Μαυρογένειον βραβεῖον ἀρετῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰς
μνήμην Μαδῶς Μαυρογένους εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐλεήμονα Ἐται-
ρείαν τὴν συντηροῦσαν τὸ Πτωχοκομεῖον καὶ Γηροκομεῖον Ἀθηνῶν,
διὰ τὴν ἐν τῷ ἰδρύματι ἐπικρατοῦσαν τάξιν, καθαριότητα καὶ εὐπρέ-
πειαν καθ' ὅλου παρὰ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, ὑφ' ἃς τελεῖ τὸ ἴδρυ-
μα, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπιδεικνυομένην πρὸς τοὺς τροφίμους στοργὴν, πλεί-
στους τὸν ἀριθμόν, κατὰ μέγιστον δὲ μέρος ἐντελῶς δωρεάν.

Ἀπονέμουσα ἡ Ἀκαδημία τὸ Μαυρογένειον ἔπαθλον ἐπιθυμεῖ νὰ
ἐπιβραβεύσῃ, τοὺς ἀτρύτους κόπους καὶ τὰς θυσίας τῶν ἐν τῷ ἰδρύματι
ἐργασθέντων καὶ ἐργαζομένων μετ' ἀληθοῦς ἀφοσιώσεως καὶ αὐτοθυ-
σίας, ὅπως λέγει ἡ σχετικὴ ἔκθεσις τῆς τάξεως τοῦ 1941, ἐξαίρουσα τὴν
συμβολὴν τῆς τότε ἀντιπροέδρου καὶ νῦν προέδρου κυρίας Ἰουλίας Ν.
Καρόλου «μετ' ἐξαιρέτου ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως δρώσης ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ
σκοποῦ τοῦ ἰδρύματος».

Ἡ Ἐλεήμων Ἐταιρεία βραβεύεται διὰ τὸ προπολεμικόν αὐτῆς ἔρ-
γον, εἶναι ὅμως γνωστὴ καὶ ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ἐργώδης
ἀλλ' εὐστοχος τοῦ ἰδρύματος προσπάθεια πρὸς σωτηρίαν τῶν γερόντων
καὶ τῶν πτωχῶν.

32. Ἐκ τῶν βραβείων τῆς Ἀκαδημίας ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας ἀπο-
νέμεται βραβεῖον εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ Γηροκομείου καὶ Πτωχοκο-
μείου τῆς Ἐλεήμονος Ἐταιρείας Ἀθηνῶν Κυρίαν Ἐλένην Φαρμακο-
πούλου, διότι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐργαζομένη ἐν τῷ ἰδρύματι ἐπέδειξε πάν-
τοτε ἐξαιρετὸν δραστηριότητα, φιλοπονίαν καὶ πραγματικὸν στοργικὸν
ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς τροφίμους τοῦ ἰδρύματος πτωχοὺς καὶ γέροντας,
ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνωνται οὔτοι οὔτε τοῦ γήρατος τὴν ἀδυναμίαν οὔτε
τὰς στερήσεις τῆς ἐνδείας, ἀλλὰ νὰ διάγωσιν ἐν μεγάλῃ χριστιανικῇ καὶ
φιλανθρώπῳ οἰκογενείᾳ.

Ἔπαινοι δι' ἀρετὴν καὶ αὐτοθυσίαν ἀπονέμονται :

α) Εἰς τὸν κ. Δημήτριον Παυλόγιαννην, κάτοικον Μεθώνης, διότι βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κωνστ. Γιαννακουλάκου συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐκ πνιγμοῦ διάσωσιν τοῦ ἐκ 3 ἀνδρῶν ἀποτελουμένου πληρώματος ναυαγήσαντος ἰστιοφόρου.

β) Εἰς τὸν Ἀνδρέαν Μιλτιάδου Ἀργυρόπουλον, μαθητὴν τοῦ Πειραματικοῦ σχολείου Ἀθηνῶν σώσαντα ἐκ πνιγμοῦ παρὰ τὴν Ῥαφίαν 14ετῆ παιδίσκη.

γ) Εἰς τὸν Τριαντάφυλλον Γκαλιούρην μαθητὴν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Ἁγίου Εὐστρατίου, διότι συνετέλεσεν εἰς διάσωσιν ἐκ πνιγμοῦ τοῦ εἰς δεξαμενὴν βάθους 6 μέτρων πεσόντος συμμαθητοῦ αὐτοῦ Εὐστρατίου Κακαλῆ.

33. Τὸ βραβεῖον Ἀθηνᾶς Ὁθωνος Σταθάτου τὸ προωρισμένον διὰ σύγγραμμα ἀναγόμενον εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἐν γένει ἐπιστήμας κατανέμεται εἰς δύο βραβεῖα καὶ ἀπονέμεται :

α) Ἐν βραβεῖον εἰς τὸν κ. Σπυρίδωνα Κατηφόρην διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Θεωρία νομισματικῆς πολιτικῆς», ὅπου ὁ συγγραφεὺς δεικνύει πρωτοβουλίαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ θέματος, παρέχει δὲ σημαντικὴν εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν προσθήκην, ἢ ὅποια, παρ' ὅλην τὴν θεωρητικὴν αὐτῆς μορφήν, θὰ εἶναι χρησιμωτάτη εἰς τὸν ἀσχολούμενον περὶ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα.

β) Ἄλλο βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Εὐάγγελον Ἀβέρωφ διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ «Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ πληθυσμικοῦ προβλήματος τῆς Ἑλλάδος» ἢ ὅποια δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ πρώτη συστηματικὴ ἐπεξεργασία τοῦ ζωτικοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμικοῦ προβλήματος, διὰ χρησιμοποίησεως τῆς ξένης βιβλιογραφίας καὶ διὰ μεθοδικῆς στατιστικῆς ἐρεύνης τῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς οἰκονομικὰς προϋποθέσεις τῆς χώρας. Ἡ μελέτη ἀποτελεῖ σοβαρὰν συμβολὴν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος.

34. Τὸ βραβεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου διὰ θεολογικὰ ἔργα ἀπονέμεται εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειον Βέλλαν διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Ὁ προφήτης Ἱερεμίας», ἐν τῷ ὁποίῳ μετὰ πλήρους γνώσεως τῆς νεωτέρας περὶ τοῦ προφήτου Ἱερεμίου βιβλιογραφίας, ἐκτίθεται τὸ θέμα μετὰ πλήρους ἀντικειμενικότητος, ὑγιοῦς κρίσεως τῶν πηγῶν καὶ σαφηνείας, καθιστῶσης τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου προσιτὴν καὶ εἰς μὴ εἰδικούς.

35. Τὸ Βραβεῖον Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους εἰς μνήμην Στεφάνου Μαυρογένους διὰ τὸ ἄριστον ἔργον, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν θεολογίαν, τὴν φιλοσοφίαν ἢ τὴν παιδαγωγικὴν, τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ 1940 ἑξαετίαν, ἀπονέμεται εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνον Λογοθέτην διὰ τὸ δίτομον αὐτοῦ ἔργον τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἐγέλου καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ τὴν νεωτέραν καὶ σύγχρονον διανόησιν» εἰς 820 σελίδας.

Ὁ Ἐγελος εἶναι ὁ κυριώτατος ἐκπρόσωπος τῆς νεωτέρας ἰδεολογικῆς φιλοσοφίας, τὰ δὲ πολυάριθμα αὐτοῦ συγγράματα εἶναι συχνάκις δυσνόητα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὁμοεθνεῖς τοῦ φιλοσόφου, οἱ ὅποιοι ὁμολογοῦσιν ὅτι πρὸς κατανόησιν τούτου ἀπαιτοῦνται πολὺς χρόνος καὶ μεγάλοι κόποι. Ἀμφότερα ταῦτα κατηνάλωσεν ὁ συγγραφεὺς τῆς νέας διτόμου μελέτης. Μετὰ μακρὰν εἰσαγωγὴν περὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν ἰδεῶν, τῆς ὁποίας συνέχειαν ἀποτελεῖ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Ἐγέλου, ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὸν βίον καὶ τὴν συγγραφικὴν δρᾶσιν τοῦ φιλοσόφου, ἔπειτα ἐφαρμόζων μέθοδον ἀντικειμενικὴν ἐξετάζει διεξοδικώτατα τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ φιλοσόφου, τὴν λογικὴν, τὴν φιλοσοφίαν τῆς φύσεως, τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πνεύματος, τῆς τέχνης καὶ τῆς θρησκείας, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὸν Ἐγελον ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας, μεθ' ὃ προβαίνει εἰς κριτικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ συστήματος καὶ εἰς διεξοδικὴν ἐξέτασιν τῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ ἐπὶ τὴν νεωτέραν καθ' ὅλου καὶ τὴν σύγχρονον διανόησιν οὐχὶ μόνον ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ἀπορτίζων οὕτω ἀρίστην ἐπιτομὴν τῆς νεωτέρας καὶ τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας, παρέχων δὲ ἐν τῷ συνόλω ἔργον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀξιόλογον μετὰ πολλῆς βαθύτητος καὶ ἐπιστήμης γεγραμμένον, μέλλον δὲ νὰ ἐνισχύσῃ παρ' ἡμῖν τὰς φιλοσοφικὰς σπουδὰς καὶ δὴ τὰς τῶν ἰδεοκρατικῶν συστημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων προέχει τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, συναπτόμενον πρὸς τὰ ἰδεοκρατικὰ φιλοσοφήματα τῶν μεγάλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅπως ἐν πλάτει ἐξέθηκεν ὁ Καθηγητὴς κ. Λογοθέτης, ὅστις καὶ ἄλλοτε ἐβραβεύθη (1931) ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Συμπληροῦσα τὸ βραβευτικὸν αὐτῆς ἔργον ἡ Ἀκαδημία προβαίνει συμφώνως πρὸς τὸν Ὄργανισμὸν αὐτῆς καὶ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὴν

άπονομήν άργυρων μεταλλίων, ίνα τιμήση πρόσωπα δι' έξαιρέτον και μακροχρόνιον συνολικόν έργον αυτών επ' ώφελεία του έθνους συντελεσθέν, άποφάσει δε της όλομελείας αυτής άπονέμει :

1. Άργυρουν Μετάλλιον εις την Κυρίαν Αικατερίνην Γεωργίου Πασπάτη, διότι και πρό της έν έτει 1891 έγκαταστάσεως αυτής έν Άθήναις και ιδία μετ' αυτήν δέν έπαυσε μέχρι σήμερα άόκνως έργαζομένη υπέρ της άναπτύξεως της φιλανθρωπίας, της κοινωνικής άλληλεγγύης και της έξυψώσεως της Έλληνίδος έν τῷ μορφωτικῷ και κοινωνικῷ επίπεδῳ, κατ' αρχάς συνεργαζομένη, έπειτα δε προεδρεύουσα πλείστων συλλόγων και ένώσεων και ιδρυμάτων, άποβλεπόντων έν πνεύματι ένθικῷ εις την ήθικην και κοινωνικήν ύψηλήν περιωπήν της πατρίδος. Έπανιδρύουσα τῷ 1919 τὸ Έθνικόν Συμβούλιον τῶν Έλληνίδων έλεγεν αύτη μεταξὺ άλλων : «Εἶναι ευόϊωνον ὅτι ή γυναικεία αντίληψις άποδεικνύει πόσον βαθύτατα συναισθάνεται την ιεράν αρχήν, ὅτι υπεράνω πάντων κείται ή πατρίς, της ὁποίας ή ευημερία και πρόοδος βασιζεται εις την κοινωνίαν, ὅπως και ή κοινωνία θεμελιούται επί της άγωγής και της δράσεως της γυναικός». Άπονέμουσα ή Άκαδημία εις την πολυσέβαστον και παρά τὸ βαθύ της γήρας άκμαίαν άκόμη έν δράσει δέσποιναν την υπερέτατην ήθικην άμοιβήν, βραβεύει την έκπρόσωπον τῶν ένθικῶν παραδόσεων και της χριστιανικής κοινωνικής ευποιίας, την μετ' έγνωσμένης μετριοφροσύνης και άθορύβου έργασίας άσκήσασαν την μακροχρόνιον αυτής πατριωτικήν άποστολήν.

2. Άργυρᾶ μετάλλια άπονέμει ὡσαύτως ή Άκαδημία εις τέσσαρας μακροχρονίους έργάτας της τέχνης έν γένει, διότι διὰ της άκαταπονήτου αυτών άφοσιώσεως εις την τέχνην και την διδασκαλίαν αυτής έξαιρέτως συνετέλεσαν οὐχί μόνον εις την συντήρησιν του καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, αλλά και εις την ευρεϊαν αυτοῦ διάδοσιν παρ' ήμιν, προς δε τούτοις και διὰ την αναζωογόνησιν του ξένου ένδιαφέροντος υπέρ της ένθικής ήμῶν μουσικής.

Εἶναι δε οὔτοι :

α) Η Κυρία Νίνα Φωκᾶ, ή ὁποία δύναται νά χαρακτηρισθῆ ὡς ή μήτηρ του Έλληνικοῦ ὄσματος. Καταγομένη εκ Σμύρνης έγένετο άριστοῦχος του Κρατικοῦ Ὁδείου τῶν Παρισίων και διέπρεψεν εις συναυλίας της άλλοδοαπής, από δε του 1904 έγκατασταθεῖσα εις Άθήνας έπεδόθη εις άκαταπόνητον διδασκαλίαν εις τὰ άνεγνωρισμένα μουσικά ιδρύματα της πόλεως και ειχε την ευτυχίαν νά δημιουργήση πολυαρίθ-

μους μαθητὰς καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀξιολογωτάτην διάδοσιν τῆς τέχνης τοῦ ἔσματος παρ' ἡμῖν, τῆς ὁποίας ἡ ἰδία ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλον παράδειγμα καὶ ὡς ἐρμηνευτῆς καὶ ὡς διδάσκαλος, οὐχὶ δὲ μόνον τῆς ξένης ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ δὴ καὶ τῆς δημώδους, συντελέσασα οὕτω ἀληθῶς ἐθνικὸν ἔργον, ἄξιον πάσης ἀναγνώσεως.

β) Ἡ Κυρία Ἑλπίς Καλογεροπούλου (Σπεράντζα Καλό), ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔσματος, ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐσπούδασεν ἐν Μιλάνῳ καὶ Παρισίοις καὶ ἀνεδείχθη τάχιστα ὡς ἔξοχος διεθνῆς ἐρμηνεύτρια τοῦ ἔσματος ἐντὸς τοῦ δυσκολωτάτου Παρισινοῦ μουσικοῦ στίβου καὶ ἠπλώσε τὴν φήμην τῆς εἰς ὀλόκληρον τὴν μουσικὴν Εὐρώπην μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν πρὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Δὲν ἠρκέσθη δὲ ἡ ἐπιφανὴς καλλιτέχνις εἰς τὴν λαμπρὰν ἐρμηνείαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἔσματος, ἀλλ' ὡς γνησίᾳ καὶ ἐνθουσιώδους Ἑλληνίς ἐπεδόθη μετ' ἀσβέστου ζήλου εἰς τὴν γνωριμίαν καὶ τὴν διάδοσιν τῆς ἐκκολαπτομένης Ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς ὁποίας καὶ πάλιν ἐθριάμβευσε, δημιουργήσασα μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν μνημειώδη ἐκτέλεσιν τοῦ δημώδους «Βασιλικὴ προστάζει», γνωρίσασα δὲ τοὺς νέους Ἕλληνας μουσουργοὺς εἰς τὸ διεθνὲς κοινόν. Ἀλλὰ καὶ συναυλίας διωργάνωσεν ἰδίᾳ δαπάνῃ κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1937 διεθνή ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, ἵνα παρουσιάσῃ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν μουσικὴν αὐτὴ ἐν ἑλλείψει ἄλλης ἐπισημοῦ πρωτοβουλίας, καὶ διὰ τοῦ νέου αὐτῆς θριάμβου ἔσωσε καὶ τὸ ἐθνικὸν γόητρον. Μαρτύριον περὶ τῆς κρατούσης ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐθνικῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν κατακτητῶν τῆς Γαλλίας σύλληψις τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τῆς Σιμώνης ὡς ἀγωνιζομένης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὁ θάνατος αὐτῆς μετέπειτα ἐν τῷ στρατοπέδῳ συγκεντρώσεως.

Ἡ Κυρία Καλογεροπούλου τιμᾶται καὶ ὡς ὑπέροχος καλλιτέχνις καὶ ὡς ἐξαίρετος Ἑλληνίς.

γ) Ἡ Κυρία Θάλεια Φλωρᾶ - Καραβία γεννηθεῖσα ἐν Σιατίστῃ τῆς Μακεδονίας, ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον, ὅπου καὶ ἠρίστευσε, ἔπειτα δὲ διήνυσε ζωγραφικὰς σπουδὰς ἐν Μονάχῳ καὶ Παρισίοις. Ἀναπτυχθεῖσα εἰς διακεκριμένην ζωγράφον ἐξέθηκε τὸ ἔργον αὐτῆς συχνάκις καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἔτυχε δὲ τιμητικῶν διακρίσεων εἰς πλείονας διεθνεῖς ἐκθέσεις.

Ἡ Κ^α Φλωρᾶ - Καραβία παρηκολούθησε τὸν πόλεμον 1912 καὶ 13, ὠργάνωσε δὲ μεγάλην πολεμικὴν ἔκθεσιν ἐν Ἀθήναις καὶ ἔπειτα ἐδημοσίευσε τὰς ἐκ τοῦ πολέμου ἐκείνου ἐντυπώσεις αὐτῆς μετὰ πλουσίας

εικονογραφήσεως ἐκ τοῦ ζωγραφικοῦ τῆς ἔργου. Καὶ τὸ περὶ Παλαιστίνης βιβλίον τῆς περιέχει πλεῖστα ζωγραφικὰ αὐτῆς ἔργα ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης. Ἰδιαιτέραν ἐπίδοσιν ἐπέδειξεν ἡ Κ^α Φλωρᾶ εἰς τὴν προσωπογραφίαν καὶ ἐφιλοτέχνησε πολλῶν ἐπιφανῶν προσώπων τὰς εἰκόνας καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Πλείονα ἔργα αὐτῆς κοσμοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ξένας πινακοθήκας, πολὺ δὲ συνετέλεσε διὰ τῆς μακρᾶς διδασκαλίας τῆς εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ζωγραφικῆς, διὰ πάντα δὲ ταῦτα δικαίως τιμᾶται.

δ) Ὁ κ. Μιχαὴλ Βελοῦδιος εἶναι ὁ πρῦτανις τῶν Ἑλλήνων μουσικῶν διδασκάλων καὶ τῶν μουσικῶν ἐν γένει. Ἀπόφοιτος τοῦ Ὁρδείου τῶν Παρισίων κατῆλθεν ἤδη τῷ 1891 εἰς Ἀθήνας καὶ ἔκτοτε ἔδρασεν ἀδιαλείπτως ἐν τῷ Ὁρδεῖῳ Ἀθηνῶν ὡς καθηγητῆς τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐπὶ μίαν περίπου πεντηκονταετίαν.

Καθ' ἣν περίοδον ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τοῦ κλειδοκυμβάλου ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μιχαὴλ Βελοῦδιος ἐπέτυχε διδάσκων νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστημονικῆς τέχνης τοῦ ὄργανου τούτου ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν συνεχῆ δὲ τοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐσυνειδητοῦ ἐργασίαν ὀφείλεται κατὰ μέγαν λόγον ἡ σημερινὴ ἀκμὴ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ὅποῖον, συνεργούντων καὶ τῶν πολλῶν μαθητῶν αὐτοῦ, παρουσιάζει ἀξιολογωτάτην ἐξέλιξιν παρ' ἡμῖν. Ὁ κ. Βελοῦδιος εἶναι σήμερον ἀπόμαχος, μολονότι διαψεύδει τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ θὰ ἦτο ἄδικον θαυμάζοντες τὴν λαμπρὰν ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνικὴν διαμόρφωσιν τοῦ κλειδοκυμβάλου νὰ λησμονήσωμεν τὸν πρωτεργάτην καὶ θεμελιωτὴν τῆς ὥραίας ταύτης τέχνης ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν καὶ νὰ μὴ στεφανώσωμεν τὸ μακρὸν, ἐπίμονον καὶ ἐμπνευσμένον αὐτοῦ ἔργον.

Διὰ τῶν ἀπονεμηθέντων μεταλλίων τῆς Ἀκαδημίας κλείει ἡ σειρά τῶν βραβείων τοῦ ἔτους τούτου ἀποτελούντων τὸ μέγιστον μέρος τῶν καθυστερουμένων ἀπὸ πενταετίας βραβείων, τῶν ὑπολοίπων ἐπιφυλαχθέντων διὰ τὴν βραβευτικὴν περίοδον τοῦ Μαρτίου.

Δὲν λησμονεῖ ἡ Ἀκαδημία ὅτι καὶ ἄλλην ἔχει σοβαρὰν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσῃ ἀπέναντι τῆς μεγάλης πολεμικῆς περιόδου καὶ τῶν χρόνων τῆς ὑπερηφάνου στάσεως τοῦ Ἑθνους κατὰ τὴν ξένην κατοχὴν τῆς πατρίδος, θὰ πράξῃ δὲ ἐν καιρῷ ὅ,τι ἐπιβάλλει ἡ ἐθνικὴ συνείδησις.

Τοιοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος

διεξαχθὲν διὰ τῆς προθύμου συνεργασίας πάντων τῶν συναδέλφων καὶ τῆς ἀκαταπονήτου ἐργασίας τῶν καλῶν ἡμῶν ὑπαλλήλων. Εἰς τὴν Σύγκλητον καὶ τὸν φίλον πρόεδρον ὀφείλονται ἰδιαίτεροι εὐχαριστίαι διὰ τὴν σῶφρονα καὶ εὐστοχον διαχείρισιν τῶν ζητημάτων τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον θὰ ᾔτο περισσότερον ἐμφανές, ἐὰν κατωρθοῦτο ἡ δημοσίευσίς του, θὰ ἀπετέλει δὲ τοῦτο ἠθικὸν κέρδος οὐχὶ μόνον τοῦ ιδρύματος, ἀλλ' ὀλοκλήρου τῆς χώρας. Ἰδια εἰσοδήματα, ὡς ἐλέχθη, δὲν ἔχει ἡ Ἀκαδημία, ἐὰν δὲ δὲν λάβῃ ἐπικουρίαν οἰκονομικὴν παρὰ τοῦ Δημοσίου τότε ἡ ἐπιστημονικὴ ἀγωνία καὶ τὸ σκότος τῆς δουλείας θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐλευθερίας. Διὰ λόγους δὲ ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας ἐπιβάλλεται ὅπως ἡ ἐνίσχυσις, τῆς ὁποίας ἔχει τὸ ἀνώτατον πνευματικὸν ἴδρυμα ἀνάγκην, προέλθῃ ἐκ τοῦ δημοσίου χρημάτων, ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι ἡ πατρίς τῆς ἐπιστήμης δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἄλλην πνευματικὴν πρόοδον, ἢ ὁποία ταξινομεῖ τὰ ἔθνη ἐν τῇ παγκοσμίῳ συνειδήσει. Γινώσκομεν τὰς ἐθνικὰς δυσχερείας, ἀλλὰ δὲν ζητοῦμεν ἀδύνατα καὶ δι' αὐτὸ ἐλπίζομεν. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἑλλάδος ἄνευ ἀναγεννήσεως ὀλοκλήρου τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν ὄρων τῆς πνευματικῆς καθ' ὅλου καὶ ἐπιστημονικῆς λειτουργίας τοῦ ἔθνους. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ δείξῃ τὸ ἔθνος ὅτι δὲν τὸ κατέπνιξαν αἱ συμφοραί, ἐνθυμούμενον τοὺς βαθεῖς λόγους τοῦ Περικλέους (Θουκυδ. II, 64, 6):

Οἵτινες πρὸς τὰς συμφορὰς γνώμη μὲν ἤκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν κράτιστοί εἰσιν.